ORATIO EX MORE COLLEGII PHILOSOPHICI SOLENNITER HABITA IN DIE...

Johann Major

ORATIO.

SI quis in hoc cœtu nostri rudis incola moris
Conventus ratio quæ sit, & unde, roget?
Is si percipiet, leges sic ferre; quiescet:
Hasq; sequi, dignum laude putabit opus.
Nam Deus in mundo congressus servat honestos,
Vt repetant vocis semina sana piæ.
REX equidem infernus cœtum delere sacratum
Per vim, per vocum subdola texta parat.
Quid sibi nunc aliud vult Papæ exercitus ingens,
Quàm cœtum ut laceret, cui favet aura Dei?
Sed non arma manu abijcimus statione relicta;
Nam Deus in cœtu vult habitare sacro.
DVM pia conventus ratio sit reddita nostri:
Nunc ornabo diem versibus, atque Deum.
Ferre preces, nusquā fraudi est; Deus ordine certo
Instituit populis annua sacra suis.
Festa dies, suspendit opus; sed reddere vota,
Ac oracla Dei volvere, munus erat.

Dumque vacant libis: Ceu Nili à rege redibant,
A nece sic reduces se fore, mente notant.
Luce datæ Legis: noua lex, aut semina Flatus
Prima sacri, caussas ad pia vota dabant.
Vmbra casæ; exilij monuit: tum Numinis umbræ,
Et læti reditus læta sub arva poli.
Factus honos templo; notat hos genus esse sacratum;
Et cui voce sua gaudet adesse Deus:
Quòdq; manum arcano supremam imponere tẽplo,
Tum lustrare situ, tum renovare velit.
Quod Salomon finxit, Nehemiæ cura refinxit,
Cultibus & falsis tu Machabæe leuas.
SEMPER ad Antiochos ultor velut æthere venit,
Qui vi fatali vertit inane sacrum.
Crede mihi, Deus hunc ardorem in pectora spirat,
Vnus ut innumero conserat hoste manus.
Gentis homo nostræ, cui vox, & spiritus ingens,
Clara metalliferis extulit ora iugis.
Cùmque Dei cultus datus esset inanibus umbris,
Araque res Christi venderet ære leui:
Terque, quaterq; caput circùm fundam egit in auras,
Impulit & Latij vim, soliumque patris.
Vir sine vi ferri, vi verbi, & inermibus armis;
Vir sine re, sine spe, contudit Orbis opes.

Quæris,

Quæris, quo comite, & quibus adiutoribus usus?
Ad tot Crabrones unica pugnat apis.
Parvus homo, virtus cui corpore maior, & annis,
Virtute & pietas, ingenioque fides:
Parvus homo, magnū instar habens virtutis, & artis,
Iunxit se socium corpore, mente, fide:
Qualem Christophoro parvum attribuêre ministrū,
Cum face qui duxit per loca senta situ.
Rebus enim lucem dat Dædala penna Philippi,
Et captu faciles ars operosa facit.
ERGO Deo grates fert noster carmine cœtus,
Corda quòd ad Natum vertit anhela suum.
Quamque sinus patrij rationem voce retexit
Filius, os pulcrum, linguaque blanda patris:
Aque satu mundi per Vatum oracula pandit:
Perque sacros sparsit voce subinde patres:
Vsque vices horum supplens, ceu perpete nexu,
Seruat in alueolis hîc, alibique pijs.
NON hominum sensu, ac iniusso more sacrorum:
Voce Dei extruitur cœtus in Orbe pius.
Hancque Dei vocem, non aut inductio mentis,
Vllius aut artis vis, ratioque regit:
Non etiam stupor, & vertigine spiritus actus:
Sed fidei articulis consona norma fouet.

Nam quod doctrinæ genus hic amplectitur ordo:
Non malè collecta de ratione satum est,
Non ex contortis ſpinis, & acumine plenis,
Ceu ſunt Autolyci furta, coiuit opus.
Nec tales habuit, quales à Socrate luſos
Cernimus autores, quos ſua fama movet:
Aut litis ſtudium, ac auræ popularis, adegit
Ciuilem motu diſſociare ſtatum.
Sed Deus eliſo doctrinæ ſemine prauæ
Artes in ſolidum, ſacraque vera tulit.
Nam tenebræ ac ſpinæ munus vocale premebant,
Ad cœlum rectæ nec ſonuêre preces.
Quisque ſibi autores opis, atque ſalutis habebat:
Nec Chriſtus tutor, ſed modò cenſor erat.
Quique precum ſoli Chriſto debentur honores:
(Eſt Deus: & qua ſit ſede, colendus erit;)
Hos ad ſe rapuit cantati iniuria farris,
Fecit & ex ſignis numina cultus iners:
Qualia quottidie naſci vidêre priores
Piſtorisque foco, Flaminis inque manu.
Non animam in lucta erexit fiducia Chriſti,
Speſue, quòd in venia ſit, vel amore Dei.
Nullaque vox verſos iterum ad meliora levavit
Quòd, vel qua placeant hi ratione Deo.

Iuſti-

Iuſtitiam Fidei in nullo diſcrimine habebant
Cum morum cura, iuſtitiáve fori.
De meritis Chriſti nulla in ſermone facultas,
Quem niſi crux referat querna, fuiſſe negent.
Materies fandi, vel diſciplina: vel umbra:
Aut veterum ex geſtis fabula rebus, erat.
Pars, tantùm in Sophiæ præceptis detinet aures,
Et laus virtutum pulpita ſacra ferit.
Omnia perverſo fervebant atria cultu;
Hic farra in caueis: ille colebat ebur.
Mox anus ad terram pando ſe ſternere tergo,
Et vota ad lapides fundere, nulla Deum.
Deq̃ue alijs cauſsis alij diverſa colebant
Numina, quò ſortem, laſſaque mẽbra levent.
ANNA facultates, cui nomen gratia fecit,
Iunonis veteris credita ferre loco eſt.
Vim dabat acceptis in Marte Georgius armis;
Rege ſatam Coſto turba diſerta colit.
Hoc chaôs errorum tunc totum perculit Orbem,
Dedecore afficiens vulnera quinq̃ue Dei.
Quantùm flagitij tulit exors vita cubilis?
Ardor in hac vagus eſt, atq̃ue ruina tenax.
SED Deus excitis miranda ſorte magiſtris
Omne ſacri officij ſorde levavit opus.

Nos-

Nosq; æui veteris conſenſum voce profeſsi
Vertimus à monſtris candida corda vagis:
Ac uſu Sophiæ, puris ex fontibus hauſtæ,
Notitiæ ſerimus ſemina certa Dei:
Quiq; homini poſſunt facere, & ſeruare ſalutem
In cœtum facili ſpargimus arte ſonos.
Non damus ad motum cauſſas in fœdere vitæ,
Proq; capræ lana regna movere iuuat.
Non nova, ſeu reiecta prius portenta tuemur;
More libet priſco credere, & ore loqui.
HINC quaſi doctrinæ celebrat renoualia ludus
Declinans veteres in pietate ſitus.
O utinam verè renoualia dicere poſſem;
Plus eſſet ſtudij, deſidiæque minus.
Nec nos qui Sophiæ colimus penetralia ſanæ
Auſonij ſequimur ſacra, dieſque lupi:
Sed verſum in melius ritum revocamus avitum;
Tempora nil animis, ſed ſacra ficta nocent.
Cœtibus his aliqua doctrinam parte ſonamus,
Aſſertam ex tenebris ſorte Luthere tua.
Eſt fidei ratio tibi Carole reddita noſtræ,
Actus ubi Auguſta cœtus in urbe fuit.
A qua non equidem latum diſcedimus unguem,
Nec mens noſtra vagum, linguaq; uerſat opus.

Quæ

Quæ natura adeò diſtorto prædita ſenſu eſt,
Cui præ fruge data glans vetus illa placet?
Sed benè digeſtos autore Melanthone libros
Eſt labor ætati propoſuiſſe rudi.
Hi quia doctrinæ ſolidas res ordine tractant:
Corporis ut neruos, ſic quoque nomen habent.
Planius expoſitum eſt, & forſan plenius illic
In quo ſe uertat cardine lucis opus.
Hoc corpus ſequimur, fugimusque fideliter umbras,
Et quæ diſcurrunt nocte ſilente faces.
Pontificis Corui tractent exangue cadauer
Fætore inceſtans omnia templa ſuo.
Deceptus recti ſpecie quàm plurimus ordo
Nunc redit ad Chriſtum, priſcaq; monſtra fugit.
Eſt, & erit cum flore ſuo doctrina Philippi,
Veraque ad incumbens palma reſurgit onus.
In terris cui nulla quies à ſorte docendi:
Pax à diſcipulis non venit in tumulo.
Delectat varium, communia ſpernimus omnes;
Vulgus & abſurdis præ ratione fauet.
Sed ratio verax, ut Sol, reſplendet in auras;
Vt premat hos, nunquã deprimit umbra tamẽ.
NIL quàm notities Patris, & fiducia Nati
Acceptos homines efficit eſſe Deo.

B Hæc

Hæc & in articulis consistit nixa duobus;
Alter personæ, muneris alter erat.
NEstorij fraudes confutat, & Eutychis omnes,
Personæque uni fert genus esse duplex.
Hæc neque disiungit, neque miscet vocibus, aut re;
Vt ius, ac actus sint in utrisque sui.
Hæc duo confundens uerbis, re tollit utrunque;
Hæc duo distinguens, seruat utrunque genus.
Vnaque cùm non sit natura, quod altera tantùm est:
Tunc neutra alterius iura, nec acta tenet
Quòd natura hominis, personæ consita VERBI est:
Crux à personæ tota valore valet.
Hinc non sufficiens modò, sed super omnia abundās
Fit Fidei obiectum mors, meritúmue DEI.
Exors mensuræ meritum, & sine fine vocatur,
Cùm sit personæ fine carentis opus.
Pertinet ad solos ea vis immensa capaces:
Tunc meritum est usu, si capit æqua fides.
Quāta est vis vicibus? Nam dū mea crimina Christus
Non sua persoluit, crimine soluor ego.
Totaque sit quamuis Christi persona saluti,
Dum meruit nobis, ac operosus inest:
Ac bona cum Nato nobis Pater omnia donet:
Attamen in meritum respicit ista fides.

HIS

HIS lucem dedit arte ſua, ambageſque reſoluit,
Quas inculta cohors nexuit antè dolis.
Cuius cùm fuerit ſententia congrua vero:
Hanc iuvat ad natos ferre, iuvante Deo.
Eſt opus ad ſeros dare pignora clara nepotes,
Ne Papæ obtineat falſa querela locum.
Hiſque notis moniti, fontes inquirere diſcant:
Fons ad flectendum pectora, robur habet.
Non Eridos pomum medium iactamus in agmen,
Semina nec litis ſpargimus ulla domi.
Nec quia Therſitæ gravis eſt hæc fama Philippi,
Hæc erit à ſtudijs vox aliena ſuis.
Ilia rumpantur coruis, qui funera carpunt:
Non eſt ingenui diſsimulare fidem.
Nanque rudes rerum geſtarum, & temporis acti
Hortamur melius de meliore loqui.
Vt ſi membra velint ludi prælustris haberi:
Quæ fuerit patrum vox, animuſque, ſciant.
Cùmque Deus ſacris cenſores cœtibus addat,
Qui res diſcutiant arte, fideque, graves:
Hos ego qui ſolidè res percepêre ſacratas
Arbitrij autores ferre paratus ero.
Vult Deus ad ſacros nos ferre negotia cœtus;
Ergo concilijs res agitare, pium eſt.

Qui vim iudicij timet, huic ſua cauſſa pudori eſt;
Lux odio eſt illis, qui petulanter agunt.
Quòd florent hodie diuina, humanaque ſcripta:
Florent ingenio culta, Philippe, tuo.
Non tantùm in flexu ac ſtrue vocũ, & Pallade utraq;,
Clarus eras, quanuis ſic quoque clarus eras:
Cunarum labor eſt benè nectere verba tuarum;
SED SOL IN SACRIS ARTIBVS ALTER ERAS.
Vt qui Luſciniam non agnouêre magiſtram:
Hos verus vates monſtra Luthere notes;
Monſtra, per Arcadicos errant quæ plurima ſaltus,
(Queîs ſenior Bacchi vectus alumnus erat.)
Hos Nöa turbantes ſua uerba, excluſit ab aris,
Ac in piſtrinum poſt mala fluxa dedit.
Voce graui, pulſuque pedum ſacra verba premebãt:
Hinc & tecta colunt irrequieta molæ.
Diſcite Grammaticam, & ſapienter tradite verbum,
Et genus in ſpecies ritè ſecate ſuas.
Verba Dei prauè collecta, nec eruta rectè,
Non ſunt verba Dei, ſed ſine mente ſonus.
Voce viros mallem, quàm voces arte carentes;
In re, non ſonitu, ſtat pietatis opus.
In rerum ſenſu, ſapientia vera locata eſt,
Quem ratio linguæ protrahit, arsque regit.

Si

Si quis enim ignorat quæ sit vis insita voci,
Nec benè distinguit res quoque: lap sus erit.
Idque æui exemplis nostri conuincere vellem,
Temporis hîc ratio ní sit habenda mihi.
Has Deus indulsit nobis, ut munia vitæ
Harum præsidio fulta potenter eant.
De luce ingenita iam vix scintilla superstes
Notitiæ in cerebri sunt regione sitæ.
Hæ sunt ceu fomes, vel fons, uel semina quædam
Ars unde, & uirtus fert generosa pedem.
Ex his indicibus doctæ de fœdere mundi
Senserunt gentes numen inesse polo.
Ex his naturæ species patefacta renidet:
Et ratio morum, præsidiumque fori.
Tum lepor orandi: tum calculus, atque sonores
Ex his seminibus germina vera trahunt.
O SI conuentus ageret modò splendidus ordo,
Perque uices habitos hauriat ipse sonos:
Certior ut factus de cardine litis acerbæ
Res utrinque bona cum ratione libret:
Sic fieret planum, quàm veri effœta sacerdos
Res sine re, sine vi uerba, sine arte ferat.
Qui spem pollicitis vobis, sed fecit inanem,
Et uagus impostor nil nisi uerba dedit.

Qui vim judicij timet, huic sua caussa pudori est;
Lux odio est illis, qui petulanter agunt.
Quòd florent hodie diuina, humanaque scripta:
Florent ingenio culta, Philippe, tuo.
Non tantùm in flexu ac strue vocũ, & Pallade utraq;,
Clarus eras, quanuis sic quoque clarus eras:
Cunarum labor est benè nectere verba tuarum;
SED SOL IN SACRIS ARTIBVS ALTER ERAS.
Vt, qui Lusciniam non agnouêre magistram:
Hos verus vates monstra Luthere notes;
Monstra, per Arcadicos errant quæ plurima saltus,
(Queîs senior Bacchi vectus alumnus erat.)
Hos Nöa turbantes sua uerba, exclusit ab aris,
Ac in pistrinum post mala fluxa dedit.
Voce graui, pulsuque pedum sacra verba premebãt:
Hinc & tecta colunt irrequieta molæ.
Discite Grammaticam, & sapienter tradite verbum,
Et genus in species ritè secate suas.
Verba Dei prauè collecta, nec eruta rectè,
Non sunt verba Dei, sed sine mente sonus.
Voce viros mallem, quàm voces arte carentes;
In re, non sonitu, stat pietatis opus.
In rerum sensu, sapientia vera locata est,
Quem ratio linguæ protrahit, arsque regit.

Si

Si quis enim ignorat quæ ſit vis inſita voci,
Nec benè diſtinguit res quoque: lapſus erit.
Idque æui exemplis noſtri conuincere vellem,
Temporis hîc ratio ní ſit habenda mihi.
Has Deus indulſit nobis, ut munia vitæ
Harum præſidio fulta potenter eant.
De luce ingenita iam vix ſcintilla ſuperſtes
Notitiæ in cerebri ſunt regione ſitæ.
Hæ ſunt ceu fomes, vel fons, uel ſemina quædam
Ars unde, & uirtus fert generoſa pedem.
Ex his indicibus doctæ de fœdere mundi
Senſerunt gentes numen ineſſe polo.
Ex his naturæ ſpecies patefacta renidet:
Et ratio morum, præſidiumque fori.
Tum lepor orandi: tum calculus, atque ſonores
Ex his ſeminibus germina vera trahunt.
O SI conuentus ageret modò ſplendidus ordo,
Perque uices habitos hauriat ipſe ſonos:
Certior ut factus de cardine litis acerbæ
Res utrinque bona cum ratione libret:
Sic fieret planum, quàm veri effœta ſacerdos
Res ſine re, ſine vi uerba, ſine arte ferat.
Qui ſpem pollicitis vobis, ſed fecit inanem,
Et uagus impoſtor nil niſi uerba dedit.

Pertinet ad partes procerum hæc quoque cura piorũ,
Ponere dissidijs, criminibusque modum.
CEV Serpens alitur palma, palmaque necatur:
Sic hos verba necant, qui malè verba citant.
Si qua Dei ratio tamen est: amor excitat artem,
Quam rectos sensus elicuisse iuvat.
SED SERVARE STATVM PRAESENTEM, ET QVAERERE REGNVM
IN MENTES, AMOR EST PRAE RATIONE DEI.
Vir pius, arbitrijs caussam, & se subijcit ipsum:
Nemo simul rectè censor, & actor erit.
Vnus enim, ac alter decreta in fornice condens
Non vi prætoris cogere corda potest.
Arané suggesto dominos imponat acerbos,
Quos fora de solio præcipitanter agunt?
Omne iugum facile est, nisi sit cùm vulnere mentis;
Sed qui falsa sciens fertue, facitue, perit.
Corpora permissum est vi cogere, si tamen æqua est:
Imperium in mentes solius omne Dei est.
Dilige pacis opus, sed sit pax æmula veri,
Pax extrà verum nulla salubris erit.
Non hominum iussis, expresso nitere verbo:
Consensus nihil est, si mala caussa subest.
An non in Christum consentit Turca? quid inde?
Relligio Turcæ non tamen æqua venit.

Non-

Nonnè dolos summo consensu Papa tuetur?
Fraus est, non pietas, quòd pia farra colit.
Sæpè potest recti specie mens optima falli;
Sed nō quàm Deus est, pluris habendus homo est.
NAM uelut est castris acies digesta per orbem:
Talis & in cœtu est ordo, modusque sacro.
Non est congeries hominum ratione carentûm,
Cui motus modus est, fœdaque vota Deus.
Nec sine præceptis Sophiæ se ad pulpita tollit,
Ceu se lumbricus tollere sueuit humo:
Aut ceu Titanes subitò emersêre sub auras:
Vtque una fungi crescere nocte solent:
Rerum certa fides ubi nulla, licentia vocum,
Vis pro iudicio, pro ratione furor:
Fulmen ubi assiduum, sed brutum; quē tamen afflat
Hunc fræte facit, quà rude vulgus erit,
Hæc tibi sunt artes, niti popularibus auris,
Ac ad fæmineos fingere verba sinus:
Subijcere offensæ procerum meliora professos:
Vim struere, & blanda condere fronte scelus.
Sunt, qui ius alijs, nullum sibi dicere malint,
Probraque ferre domo, nulla refere domum.
Hos ego sic sentire velim: periura licere
Vt simile accipiant aure, quod ore ferunt.

Non-

Nonne repercussæ docet hoc te vocis imago?
Si quis clamat ὄναρ, sylua reclamat ὄναρ.
Sensus utrinq; idem est; nisi dum tu græca sonabas;
Sylua tibi voluit Teutona verba loqui.
Si crimen facere, est pro virtute putandum:
Dicere me crimen, cur mihi turpe putem?
SED tunc fit species quasi pulcrior agminis huius,
Cùm sese officijs æmula turba iuuat,
Ordinis & nostri plures pia fœdera iungunt,
Et re declarant, colloquijsque fidem.
Summa Dei Nati cum sexu gratia nostro est;
Exemplo doctis sit precor illa viris.
Non spargant lolium, sed amantes semina veri
Hoc lacerum corpus, qua datur arte, leuent.
Nos ideò colimus cœtus, ut felle remoto
Alter ab alterius pectora formet ope.
Nec litis studio, sed veri propter amorem
Mutua quærendi forma, recepta scolæ est.
Quærendo excutitur verum, & secernitur error,
Qui veri specie fallere sæpè solet;
Tecta sacro velo fraus, sæpius æmula veri est,
Solaque lanx fidei rem, stipulasque probat.
SED seruare modum, laus est; nimiùmque mouẽdo
In dubium trahitur relligiosa fides.

Est pi-

Eſt pietas, moderata ſequi, cœtumq́ue tueri,
Et ne ſint partes, parte cavere ſua.
Eſt opus alterno congreſſu, uſuque laborum;
Vita hominum alterna vult ratione regi.
Qua pietas, artesq́ue locum regione tenebunt:
Pax ibi cum nidis corpora noſtra teget.
Vſi pace ſumus, ſed linguis cudimus arma;
Quàm vereor veri ne fera ſubſit hyems.
Quàm lacera & ſacri cœtus ſit forma, videmus;
Hinc illinc aliquo vix lare ſacra colit.
Cúmq́ue vident illum non vi, non ordine fultum:
Iudicia ex omni parte ſiniſtra ſubit.
Quenque ſua & cruciat ſors: & ſic pectore quærit;
An ratio, aut ſacris cultibus uſus ineſt?
Quid ſibi vult Chriſti nomen, niſi dona, nec arma
Mira, ſuis luctis ſentiat ægra fides?
Si cauſſa eſt melior: cur nos in clade relinquit,
Cur pro reiectis nos ſinit eſſe Deus?
Percellunt animos tot dira euenta: timentq́ue
Interitum legum, concilijq́ue ſacri.
Ac tot fata moneant, homines, non arte ſagaci,
Sed vi diuina ſacra, forumq́ue regi.
Id te, meq́ue Deus vult grata expendere mente,
Tegmen & ex ipſo non aliunde peti.

C Néue

Néue animo fracto ſimus: promiſſa recluſit
    Ipſe Deus, quòd gens ſacra ſuperſtes erit.
Ergo aliqua extabit ſtatio, vi prædita legum,
    Doctrinæ forſan quæ dabit alma catam.
HIS ſuper erecti ſpe: munia iuſſa ſubimus,
    Et res aſſerimus voce tenace pias.
Amittenda licet bona ſint, domus, uxor, alumni;
    Ceu tandem amitti talia morte ſolent.
Impellunt proceres ad nos ferro, igne, ſequendos;
    Quid tum, ſi viuit, qui videt iſta, Deus.
Is, quæ ſubiectis nos vectibus auſa movere eſt,
    Fraudem inventoris torſit in ora ſui.
E T S I nos igitur terrere pericla neceſſè eſt:
    Vt plærique locum, quo cecidêre, cavent:
Non tamen ad ſtrepitus animum ſubmittimus ullos;
    Turpe, movere viros à ſtatione pedem.
Titanas perhibent Aſini clamore fugatos;
    Ex terra genitos fulmina bruta necant.
Id præſtare virum ſapientem in rebus oportet
    Fortunæ culpam ne metuiſſe queat.
Iuſſa Dei, & ſpes auxilij, ſunt umbra piorum;
    Si venit his ducibus, mors ſuperanda venit.
His regitur labor, & felix datur exitus ipſi;
    Sed tamen in nobis ſit pius artis amor.

Nam

Nam ſi præſtigias rectè convellere cordi eſt:
Ex uſu Sophiam noveris eſſe tuo.
Vult Deus eſſe gregem qui tradat, & hauriat artes;
Artes qui repulit mente, repulſus erit.
Sit calor in ſtudijs, divina ut iuſſa ſequaris;
Cùm velit agnoſci; vult ſua verba legi.
Dum linguæ virus creſcit: tunc corda neceſſe eſt
Doctrinæ ſuccis reddere tuta piæ.
Nos facies rerum moveat fomenta malorum
Quærere, vel dubijs poſcere rebus opem.
Tecum Nate Dei loquitur, qui tradita per te
Verba pio ſtudio legit, & hauſit homo.
Non iter ad cœlum eſt, niſi ſacra per oſtia verbi;
Vult igitur ſtudijs corda vacare Deus.
SED quia pax nutrit, quas bellum diſsipat artes:
Pacis amans princeps, ceu Deus alter is erit.
Quare, ſi pietas, ſi pignora, vitaque curæ eſt;
Huius pro vita fundite vota Deo.
Nanq; per hunc nobis Deus hæc ſalua omnia reddit,
Quæ clades alibi bellica ſternit humi.
Vt, ſi noſtra quies aliorum ad fata feratur:
Nos hinc tranſlatos lucis ad arua putes.
Huc accedit amor pietatis, curaque legum,
Vt vocet hunc patrem plebs, eques, atq; patres.

 Sic-

Sicq́ue in parte ſui verſatur muneris omni,
Vt ſpem præueniat moribus, ære preces.
Hoc ſua ſors habet: ut poſsit, natura ſed illud,
Vt, qui Dux noſter ſit, pater eſſe velit.
VOS hæc quæ placidè dixi, placida aure bibiſtis,
Et ſic ornati ſunt Deus, atq́ue dies.

DIXI.